

“मीठे बच्चे- तिमी ज्ञानको बर्सात गरेर हरियाली गर्नेवाला हौ, तिमीले धारणा गरेर अरूलाई गराउनु छ ।”

प्रश्न:- जो बादल बर्सिदैन, त्यसलाई कुनचाहिँ नाम दिन सकिन्छ ?

उत्तर:- ती हुन् सुस्त बादल । चुस्त ती हुन् जो बर्सिन्छन् । यदि धारणा छ भने वर्षा गरेविना रहन सक्दैनन् । जसले धारणा गरेर अरूलाई गराउँदैनन्, उनको पेट पिठ्यूँमा टाँसिन पुग्छ, ती गरिब हुन् । प्रजामा जान्छन् ।

प्रश्न:- यादको यात्रामा मुख्य मेहनत कुनचाहिँ छ ?

उत्तर:- आफूलाई आत्मा सम्भरेर बाबालाई बिन्दु रूपमा याद गर्न । बाबा जो हुनुहुन्छ, जस्तो हुनुहुन्छ, त्यसै स्वरूपमा यथार्थ याद गर्न, यसमा नै मेहनत छ ।

गीत:- जो पिया के साथ है... ।

ओम् शान्ति । जसरी सागरमाथि बादल हुन्छन् भने ती बादलहरूका पिता भयो सागर । जो बादल सागरको साथमा हुन्छ, उसको लागि त बर्सात नै हुन्छ । त्यो बादल पनि पानी भरेर फेरि बर्सिन्छ । तिमी पनि सागरको पासमा आउँछौ भर्नाका लागि । सागरका बच्चाहरू बादल त हौ नै, जसले मीठो पानी खिच्दछौ । अब बादल पनि धेरै प्रकारका हुन्छन् । कुनै खुब जोडले बर्सिन्छन्, बाढी ल्याइदिन्छन्, कुनै कम बर्सिन्छन् । तिमीहरूमा पनि यसरी नै नम्बरवार छौ, जो खुब जोडले बर्सिन्छन्, उनको नाम गायन पनि गरिन्छ । जसरी वर्षा धेरै भयो भने मानिस खुशी हुन्छन् । यो पनि यस्तै हो । जो राम्ररी बर्सिन्छन्, उनको महिमा हुन्छ, जो बर्सिदैनन्, उनको दिल मानौं सुस्त हुन्छ, पेट भरिदैन । पूरा धारणा नहुनाले पेट पिठ्यूँमा लाग्छ । अनिकाल पन्यो भने मनुष्यहरूको पेट पिठ्यूँमा लाग्न पुग्छ । यहाँ पनि धारणा गरेर अरूलाई गराउँदैनन् भने पेट गएर पिठ्यूँमा लाग्नेछ । खुब बर्सिने आत्माहरू नै त्यहाँ राजा-रानी बन्नेछन्, बाँकी गरिब बन्नेछन् । गरिबहरूको पेट पिठ्यूँमा रहन्छ । त्यसैले बच्चाहरूलाई धारणा राम्रोसँग हुनुपर्छ । यसमा पनि आत्मा र परमात्माको ज्ञान कति सहज छ । तिमीले अब बुझेका छौ- हामीमा आत्मा र परमात्मा दुवैको ज्ञान थिएन । त्यसैले पेट पिठ्यूँमा लाग्यो नि । मुख्य हो नै आत्मा र परमात्माको कुरा । मनुष्यले आत्मालाई नै जान्दैन भने परमात्मालाई फेरि कसरी जान्न सक्छ । कति ठूला विद्वान्, पण्डित आदि छन्, कसैले पनि आत्मालाई जान्दैनन् । अब तिमीलाई थाहा भएको छ- आत्मा अविनाशी छ, उसमा ८४ जन्मको अविनाशी पार्ट भरिएको छ, जुन चलिरहन्छ । आत्मा अविनाशी छ, त्यसैले पार्ट पनि अविनाशी छ । आत्माले कसरी अलराउण्ड पार्ट खेल्छ- यो कसैलाई पनि थाहा छैन । उनीहरूले त आत्मा सो परमात्मा भनिदिन्छन् । तिमी बच्चाहरूलाई आदिदेखि लिएर अन्त्यसम्मको पूरा ज्ञान छ । उनले त ड्रामाको आयु नै लाखौं वर्ष भनेका छन् । अहिले तिमीलाई सारा ज्ञान मिलेको छ । तिमीले जान्दछौ- यस बाबाद्वारा रचिएको ज्ञान यज्ञमा यो सारा दुनियाँ स्वाहा हुनु छ, त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ- देह सहित जति पनि छन्, यी सबै भुल, आफूलाई आत्मा सम्भ । बाबालाई र शान्तिधाम, स्वीट होमलाई याद गर । यो त हो नै दुःखधाम । तिमीहरू मध्ये पनि नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार सम्भ्राउन सक्छौ । अहिले तिमी ज्ञानबाट त भरपुर छौ । बाँकी सारा मेहनत छ यादमा । जन्म-जन्मान्तरको देह-अभिमान मेटाएर देही-अभिमानी बनौं, यसमा बडो मेहनत छ । भन्न त धेरै सहज छ, तर आफूलाई आत्मा सम्भ्रऊन् अनि बाबालाई पनि बिन्दु रूपमा याद गर्नु, यसमा मेहनत छ । बाबा भन्नुहुन्छ- म जो हुँ, जस्तो हुँ, यसरी कसैले मुश्किलै याद गर्न सक्छ । जस्तो पिता, त्यस्तै बच्चा पनि हुन्छ नि । आफूलाई चिन्यौ भने बाबालाई पनि चिन्नेछौ । तिमी जान्दछौ- पढाउनेवाला त एकै बाबा हुनुहुन्छ, पढ्नेहरू धेरै छन् । बाबाले राजधानी कसरी स्थापना गर्नुहुन्छ, त्यो तिमी बच्चाहरूले नै जान्दछौ । बाँकी यी शास्त्र आदि सबै हुन् भक्तिमार्गका सामग्री । सम्भ्राउनको लागि भन्नुपर्ने हुन्छ । बाँकी यसमा घृणा आदिको कुनै कुरा छैन । शास्त्रहरूमा पनि ब्रह्माको दिन र रात भन्दछन्, तर बुझ्दैनन् । रात र दिन आधा-आधा हुन्छ । सिँढीको चित्रमा कति सहज सम्भ्राइन्छ । मनुष्यहरूले सम्भ्रन्छन्- भगवान् त धेरै समर्थ हुनुहुन्छ, उहाँले जे चाह्यो त्यो गर्न सक्नुहुन्छ । तर बाबा भन्नुहुन्छ- म पनि ड्रामाको बन्धनमा बाँधिएको छु । यहाँ त कति आपत् आइरहन्छन्, फेरि म घरी-घरी कहाँ आउँछु र । मेरो पार्ट नै सीमित छ । जब पूरा दुःख हुन पुग्छ, तब म आफ्नो समयमा आउँछु । एक सेकेण्डको पनि फरक पर्न सक्दैन । ड्रामामा हरेकको पार्ट निश्चित छ । यो हो उँच भन्दा उँच बाबाको अवतरण । फेरि नम्बरवार सबै आउँछन्, कम ताकत हुनेहरू । तिमी बच्चाहरूलाई अहिले बाबाबाट ज्ञान मिलेको छ, जसबाट तिमी विश्वको मालिक बन्छौ । तिमीहरूमा पूरा तागत आउँछ । पुरुषार्थ गरेर तिमी तमोप्रधानबाट सतोप्रधान बन्छौ । अरूको त पार्ट नै छैन । मुख्य हो ड्रामा, जसको ज्ञान तिमीलाई अहिले मिल्छ । बाँकी त सबै हुन् भौतिक किनकि ती सबै यी आँखाले देखिन्छन् ।

विश्वका महान् आश्चर्य त बाबा हुनुहुन्छ, जसले फेरि रचनु पनि हुन्छ स्वर्ग, जसलाई हेभन, प्याराडाइज भन्दछन् । उहाँको कति महिमा छ, बाबा र बाबाका रचनाको धेरै महिमा छ । उँच भन्दा उँच हुनुहुन्छ भगवान् । उँच भन्दा उँच स्वर्गको स्थापना बाबाले कसरी गर्नुहुन्छ, यो कसैले पनि केही पनि जान्दैनन् । तिमी मीठा-प्यारा बच्चाहरूले पनि नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार जान्दछौ र त्यस अनुसार नै पद पाउँछौ । जसले पुरुषार्थ गन्यो ऊ ड्रामा अनुसार नै गर्छन् । पुरुषार्थ नगरी त केही मिल्न सक्दैन । कर्म विना एक सेकेण्ड पनि रहन सकिदैन । उनीहरूले हठयोग प्राणायाम चढाउँछन्, मानौं जड बन्छन् । भित्रै बसिरहन्छन्, शरीरमाथि माटो जम्छ । माटोमाथि पानी परेपछि घाँस उम्रन्छ । तर यसबाट केही फाइदा छैन । कति दिन यसरी बसिरहने ? कर्म त अवश्य गर्नु नै छ । कर्म संन्यासी कोही बन्न सक्दैन । हो, केवल खाना आदि पकाउँदैनन्, त्यसैले उनलाई कर्म-संन्यासी भनिदिन्छन् । यो पनि उनीहरूको ड्रामामा पार्ट छ । यो निवृत्ति मार्गका पनि हुँदैनथे भने के हालत हुन पुग्यो ? भारतवर्ष नम्बरवन पवित्र थियो । बाबाले पहिले-पहिले पवित्रता स्थापना गर्नुहुन्छ, जुन फेरि आधा कल्प चल्छ । वास्तवमा सत्ययुगमा एक धर्म, एक राज्य थियो । फेरि दैवी राज्य अहिले स्थापना भइरहेको छ । यस्ता राम्रा-राम्रा स्लोगन बनाएर मानिसहरूलाई जागृत गर्नुपर्छ, फेरि दैवी राज्य-भाग्य आएर लिनुहोस् । अहिले तिमी कति राम्रोसँग बुझ्दछौ । कृष्णलाई श्याम-सुन्दर किन भनिन्छ— यो पनि अहिले तिमी जान्दछौ । आजकाल त धेरैले यस्तो-यस्तो नाम राखिदिन्छन् । कृष्णसँग प्रतिस्पर्धा (कम्पिटिशन) गर्छन् । तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ— पतित राजाहरूले कसरी पावन राजाहरूको अगाडि गएर शिर झुकाउँछन्, तर कहाँ जान्दछन् र । तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ, जो पूज्य थिए उनै फेरि पुजारी बन्छन् । अहिले तिम्रो बुद्धिमा सारा चक्र छ । यति मात्र याद रहे पनि अवस्था धेरै राम्रो रहन्छ । तर मायाले स्मरण गर्न दिदैन, भुलाइदिन्छ । सदैव हर्षितमुख अवस्था रह्यो भने त तिमीलाई देवता भनिन्थ्यो । लक्ष्मी-नारायणको चित्र हेरेर कति खुशी हुन्छन् । राधा-कृष्ण अथवा राम आदिलाई हेरेर यति खुशी हुँदैनन् किनकि श्रीकृष्णको लागि शास्त्रहरूमा लडाईँका कुरा लेखिदिएका छन् । यी बाबा बन्छन् पनि श्री नारायण । बाबा त यो लक्ष्मी-नारायणको चित्रलाई हेरेर खुशी हुन्छन् । बच्चाहरूले पनि यस्तै सम्झनुपर्छ, बाँकी कति समय यस पुरानो शरीरमा रहौंला, फेरि गएर राजकुमार बन्नेछौं । यो लक्ष्य-उद्देश्य हो नि । यो पनि केवल तिमीले जान्दछौ । खुशीमा कति गद्गद् हुनुपर्छ । जति पढ्छौ, उति उँच पद पाउनेछौ, पढ्दैनौ भने त के पद मिल्नेछ ? कहाँ विश्वका महाराजा-महारानी, कहाँ साहुकार, प्रजामा नोकर-चाकर । विषय त एउटै हो । केवल मनमनाभव र मध्याजी भव, अल्फ र बे, याद र ज्ञान । यिनलाई कति खुशी भयो— अल्फलाई अल्लाह मिल्यो, बाँकी सबै दिए । कति ठूलो भाग्य मिल्यो । बाँकी के चाहियो ! त्यसैले किन बच्चाहरूको मनमा खुशी हुँदैन र । बाबा भन्नुहुन्छ— यस्तो ट्रान्सलाइटको चित्र सबैको लागि बनाऊन्, जुन हेरेर खुशी भइरहनेछन् । शिवबाबा ब्रह्माद्वारा हामीलाई यो वर्सा दिइरहनुभएको छ । मनुष्यले त केही पनि जान्दैनन् । बिल्कुलै तुच्छ बुद्धि छन् । अहिले तिमी तुच्छ बुद्धिबाट स्वच्छ बुद्धि बनिरहेका छौ । सबैथोक जानिसक्यौ, अरू केही पढ्ने आवश्यकता छैन । यस पढाइबाट तिमीलाई विश्वको बादशाही मिल्छ, त्यसैले बाबालाई ज्ञानसागर भन्दछन् । मनुष्य फेरि सम्झन्छन्— हरेकको दिललाई जान्नुहुन्छ, तर बाबा त ज्ञान दिनुहुन्छ । टिचरले बुझ्न सक्छन्— फलानो पढ्छ, बाँकी सारा दिन यिनको बुद्धिमा के चल्छ भनी बसेर कहाँ हेरिरहन्छन् र । यो त अद्भुत ज्ञान हो । बाबालाई ज्ञानका सागर, सुख-शान्तिका सागर भनिन्छ । तिमी पनि अहिले मास्टर ज्ञानसागर बन्छौ । फेरि यो टाइटल उड्नेछ । फेरि सर्वगुण सम्पन्न, १६ कला सम्पूर्ण बन्नेछौ । यो हो मनुष्यको उच्च पद । यस समय यो हो ईश्वरीय पद । कति सम्झने र सम्झाउने कुरा छन् । लक्ष्मी-नारायणको चित्र हेरेर बडो खुशी हुनुपर्छ । हामी अहिले विश्वको मालिक बन्दै छौं । ज्ञानबाट नै सबै गुण आउँछन् । आफ्नो लक्ष्य-उद्देश्य हेर्ने बित्तिकै ताजगी (रिफ्रेशमेन्ट) आउँछ, त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ— यो लक्ष्मी-नारायणको चित्र त हरेकको पासमा हुनुपर्छ । यो चित्रले दिलमा स्नेह बढाउँछ । दिलमा आउँछ— यो मृत्युलोकमा लास्ट जन्म हो । फेरि म अमरलोकमा गएर यो बन्नेछु, ततत्वम् । यस्तो होइन, आत्मा सो परमात्मा । होइन, यो ज्ञान सारा बुद्धिमा बसेको हुनुपर्छ । जब पनि कसैलाई सम्झाउँछौ, उनलाई भन— हामी कहिल्यै पनि कसैसँग भिख माग्दैनौं । प्रजापिता ब्रह्माका सन्तान त धेरै छन् । हामी आफ्नै तन-मन-धनले सेवा गर्छौं । ब्राह्मणहरूले आफ्नो कमाईबाट नै यज्ञ चलाइरहेका छन् । शूद्रहरूको पैसा लाग्न सक्दैन । धेरै बच्चाहरू छन्, उनले जान्दछन्— जति हामीले तन-मन-धनले सेवा गर्छौं, समर्पित हुन्छौं, उति पद पाउनेछौं । जान्दछौ— बाबाले बीज रोप्नु भएको छ, यो लक्ष्मी-नारायण बन्नुहुन्छ । पैसा यहाँ काममा त आउनेछैन, किन यस कार्यमा नलगाउने ? फेरि के समर्पित हुनेहरू भोकै मर्छन् र ? धेरै सम्हाल भइरहन्छ । बाबाको कति सम्हाल भइरहन्छ । यो त शिवबाबाको रथ हो नि । सारा विश्वलाई स्वर्ग बनाउनेवाला हुन् । यिनी हसीन (सुन्दर) यात्री हुन् ।

परमपिता परमात्मा त आएर सबैलाई हसीन (सुन्दर) बनाउनुहुन्छ, त्यसैले श्यामबाट गोरो हसीन बन्छौ नि । कति सलोना(सुन्दर) साजन हुनुहुन्छ, आएर सबैलाई गोरो बनाइदिनुहुन्छ । उहाँमाथि त बली चढनुपर्छ । याद गरिरहनुपर्छ । जसरी आत्मालाई देख्न सकिदैन, जान्न सकिन्छ, त्यस्तै परमात्मालाई पनि जान्न सकिन्छ । देख्नमा त आत्मा-परमात्मा दुवै एकसमान बिन्दु हुन् । बाँकी त सारा ज्ञान हो । यो बडो बुझ्नुपर्ने कुरा हो । बच्चाहरूको बुद्धिमा यो नोट रहनुपर्छ । बुद्धिमा नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार धारणा हुन्छ । डाक्टरहरूलाई पनि दवाई याद रहन्छ नि । यस्तो होइन, त्यस समय बसेर किताब हेर्छन् । डाक्टरीको पनि प्वाइन्टहरू हुन्छन्, बेरिस्टरीको पनि प्वाइन्टहरू हुन्छन् । तिम्रो पासमा पनि प्वाइन्टहरू छन्, टपिक्स छन्, जसको बारेमा सम्झाउँछौ । कुनै प्वाइन्टले कसलाई फाइदा गर्छ, कसलाई कुन प्वाइन्टले तीर लाग्छ । प्वाइन्ट त धेरै भन्दा धेरै छन् । जसले राम्रोसँग धारण गर्छ, उसले राम्ररी सेवा गर्न सक्नेछ । आधाकल्पदेखिका महारोगी बिरामी छन् । आत्मा पतित बनेको छ, उनका लागि एक अविनाशी सर्जनले दवाई दिनुहुन्छ । उहाँ सदैव सर्जन नै रहनुहुन्छ, कहिल्यै बिरामी हुनुहुन्न । अरू त सबै बिरामी हुन्छन् । अविनाशी सर्जन एकै पटक आएर मनमनाभवको इन्जेक्शन लगाउनुहुन्छ । कति सहज छ, चित्रलाई सदैव पकेटमा राख । बाबा नारायणका पुजारी थिए, तब लक्ष्मीको चित्र हटाएर केवल नारायणको चित्र राखिदिए । अहिले थाहा लागेको छ, जसको हामी पूजा गर्दथ्यौं, त्यही अहिले बनिरहेका छौं । लक्ष्मीलाई बिदाई दिए, त्यसैले यो पक्का छ, म लक्ष्मी बन्ने छैन । लक्ष्मीले बसेर गोडा दबाएको, यो राम्रो लाग्दैनथ्यो । त्यसलाई हेरेर पुरुषहरूले फेरि स्त्रीलाई गोडा दबाउन लगाउँछन् । वहाँ कहाँ लक्ष्मीले यसरी गोडा दबाउँछिन् र । यो रसम रिवाज वहाँ हुँदैन । यो रसम रावण राज्यको हो । यस चित्रमा सारा ज्ञान छ । माथि त्रिमूर्ति पनि छ, यस ज्ञानलाई सारा दिन स्मरण गरेर बडो आश्चर्य लाग्छ । विश्व अब स्वर्ग बनिरहेको छ । कति राम्रो ज्ञान छ । थाहा छैन, मानिसहरूको बुद्धिमा किन बस्दैन ? आगो एकदम जोडले लाग्नेछ, संसारलाई आगो लाग्नेछ । रावण राज्य त अवश्य समाप्त हुनुपर्छ । यज्ञमा पनि पवित्र ब्राह्मण हुनुपर्छ । यो धेरै ठूलो यज्ञ हो— सारा विश्वमा पवित्रता ल्याउने । ती ब्राह्मणहरू पनि हुन त ब्रह्माको सन्तान कहलाउँछन्, तर ती कोख वंशावली हुन् । ब्रह्माका सन्तान पवित्र मुख वंशावली थिए नि । त्यसैले उनलाई सम्झाउनुपर्छ । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) स्वच्छ बुद्धि बनेर अद्भुत ज्ञानलाई धारण गरेर बाबा समान मास्टर ज्ञान सागर बन्नु छ । ज्ञानबाट सबै गुणहरू स्वयम्मा धारण गर्नु छ ।
- २) जसरी बाबाले तन-मन-धन सेवामा लगाउनुभयो, समर्पित हुनुभयो, त्यस्तै बाबा समान आफ्नो सबैथोक ईश्वरीय सेवामा सफल गर्नु छ । सधैं रिफ्रेश रहनको लागि लक्ष्य-उद्देश्यको चित्र साथमा राख्नु छ ।

वरदानः— हरेकको विशेषतालाई स्मृतिमा राख्दै विश्वासपात्र (फेथफुल) बनेर एकमत संगठन बनाउने सबैको शुभचिन्तक भव

ड्रामा अनुसार हरेकलाई कुनै न कुनै विशेषता अवश्य प्राप्त छ, त्यस विशेषतालाई कार्यमा लगाऊ तथा अरूको विशेषतालाई हेर । एक अर्कामा विश्वासपात्र बन, तब उनको कुराको भाव बदलिन्छ । जब हरेकको विशेषतालाई देख्नेछौ, तब अनेक भएर पनि एक देखिनमा आउनेछ । एकमत संगठन हुनेछ । कसैले कसैको ग्लानिको कुरा सुनाएमा त्यसलाई टेका (टेवा) दिनुको सट्टा सुनाउने व्यक्तिको रूप परिवर्तन गरिदेऊ, तब भनिन्छ शुभचिन्तक ।

स्लोगनः— श्रेष्ठ संकल्पको खजाना नै श्रेष्ठ प्रारब्ध वा ब्राह्मण जीवनको आधार हो ।

अव्यक्त स्थितिको अनुभव गर्नको लागि विशेष होमवर्क :

- ८) अव्यक्त स्थितिमा रहनको लागि बाबाको श्रीमत छ बच्चे, “कम सोच, कर्तव्य अधिक गर ।” सबै उलभनहरूलाई समाप्त गरेर उज्ज्वल बन । पुराना कुरा अथवा पुराना संस्काररूपी अस्थिहरूलाई सम्पूर्ण स्थितिको सागरमा समाहित गरिदेऊ । पुराना कुरा यसरी बिर्सियोस्, मानौं पुरानो जन्मको कुरा बिर्सिन्छ ।

✽ **शब्दार्थः—** स्लोगन— नारा, उद्घोष, घोषणा, ठूलो स्वरले केही भन्ने वा सुनाउने काम, सार्वजनिक सूचना